

Sygn. akt IV U 417/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalański
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2015 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania S. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 13 lutego 2014 r. Nr (...)

w sprawie S. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 417/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 lutego 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015, poz. 748 j.t.) w zw. z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), odmówił wnioskodawcy S. C. prawa do emerytury, albowiem na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Ubezpieczony nie przedłożył żadnych dokumentów potwierdzających zatrudnienie w szczególnych warunkach. Nadto organ rentowy wskazał, że wnioskodawca S. C. nie osiągnął powszechnego wieku emerytalnego określonego w art. 24 ww. ustawy emerytalnej, tj. 66 lat i 5 miesięcy.

Odwołanie od ww. decyzji złożył ubezpieczony S. C., wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. W uzasadnieniu wyjaśniono, że wnioskodawca pracuje nieprzerwanie od 1969 r. jako stolarz w stolarniach, w pomieszczeniach, w których zawsze panował hałas, zapylenie i słabe oświetlenie. Praca stolarza polegała na obróbce drewna na maszynach typu heblarka, frezarka czy wyrównarka. Wykonywał też prace

polegające na lakierowaniu elementów drewnianych ręcznie w pomieszczeniach, które nie były zhermetyzowane i wentylowane (odwołanie, k. 1-2v a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie, k. 4-5v a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 4.03.2015 r. pełnomocnik ubezpieczonego wyjaśnił, że w ramach stosunku pracy na stanowisku stolarza wnioskodawca wykonywał w nadmiernym hałasie i temperaturze czynności malarsko-lakiernicze ręczne oraz czynności przy użyciu narzędzi wibracyjnych, takich jak wiertarki czy szlifierki, czyli prace wymienione w dziale XIV poz. 17 i 18 załącznika do ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (pismo, k. 15-15v a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony S. C., ur. (...), w dniu 7 listopada 2013 r. złożył do organu rentowego wnioski o przyznanie emerytury. Decyzją z dnia 13 lutego 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury argumentując, iż ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił żadnych okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach, a nadto nie osiągnął powszechnego wieku emerytalnego, tj. 66 lat i 5 miesięcy. Na podstawie dowodów dołączonych do wniosku organ rentowy uznał na dzień 1.01.1999 r. okres ubezpieczeniowy wynoszący 26 lat, 7 miesięcy i 3 dni, w tym 26 lat, 1 miesiąc i 14 dni okresów składkowych oraz 5 miesięcy i 19 dni okresów nieskładkowych (decyzja z 13.02.2014 r., k. 56 a.e.)

Ubezpieczony od 1969 r. wykonywał pracę stolarza-cieśli w różnych zakładach pracy (świadczenia pracy, k. 7-35 a.e., zeznania świadków: A. B., W. D., R. G., S. K., J. K., K. P., Z. W. i J. W., k. 42v-43v a.s., zeznania świadka S. B., k. 49v a.s.).

Przy uwzględnieniu standardu kwalifikacji zawodowych dla zawodu stolarza, prace wykonywane przez ubezpieczonego w charakterze stolarza nie polegały na posługiwaniu się stale i w pełnym wymiarze czasu pracy narzędziami wibracyjnymi oraz lakierowaniu ręcznym lub natryskowym (opinia biegłego sądowego z zakresu BHP, k. 51-65 a.s.)

Ubezpieczony S. C. nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego (okoliczność bezsporna).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie S. C. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 j.t.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wnioski o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl powołanego wyżej art. 32 ust.1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art. 27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 3 w zw. z § 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w ww. wieku, jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzna), w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Ponadto zgodnie z § 2 ust. 1 powołanego Rozporządzenia okresami

pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało ustalenia, czy ubezpieczony spełnia przesłankę co najmniej 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, co ostatecznie sprowadzało się do kwestii, czy praca stolarza odpowiada rodzajowo pracom ujętym w wykazie A załącznika do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Poza sporem pozostawało bowiem, że ubezpieczony osiągnął wymagany ustawą wiek z dniem 29 marca 2012 r., nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz spełnił przesłankę „ogólnego” stażu pracy.

Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy, w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia Rady Ministrów. Z uwagi, że praca stolarza nie została uwzględniona w powołanym rozporządzeniu, zatem Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe celem ustalenia, czy czynności wykonywane przez ubezpieczonego na stanowisku stolarza można zakwalifikować jako prace w szczególnych warunkach, tj. prace polegające na lakierowaniu ręcznym lub natryskowym – nie zhermetyzowane ewentualnie prace przy obsłudze urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub udarowych. W tym celu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu bhp, który w sporządzonej opinii jednoznacznie wykluczył, aby stolarz stale i w pełnym wymiarze czasu pracy posługiwał się narzędziami wibracyjnymi czy też wykonywał lakierowanie ręczne lub natryskowe. Ubezpieczony nie kwestionował ww. opinii biegłego, a Sąd nie znalazł podstaw, by nie dać jej wiary, uznając dowód z opinii biegłego jako przekonujący i miarodajny.

Wobec powyższego, brak było podstaw, by uznać prace ubezpieczonego na stanowisku stolarza jako prace wykonywane w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Podkreślenia przy tym wymaga, że szkodliwe, niesprzyjające warunki zatrudnienia nie są tożsame z warunkami szczególnymi, zatem nie każda praca w warunkach szkodliwych dla zdrowia jest jednocześnie pracą w szczególnych warunkach. „Praca w szczególnych warunkach” jest pojęciem zdefiniowanym w przepisach powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. i tylko spełnienie przesłanek wskazanych w tych przepisach jest równoznaczne z wykonywaniem pracy w szczególnych warunkach. Ubezpieczony nie wykazał zatem, by na dzień 1 stycznia 1999 r. posiadał co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie.